

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

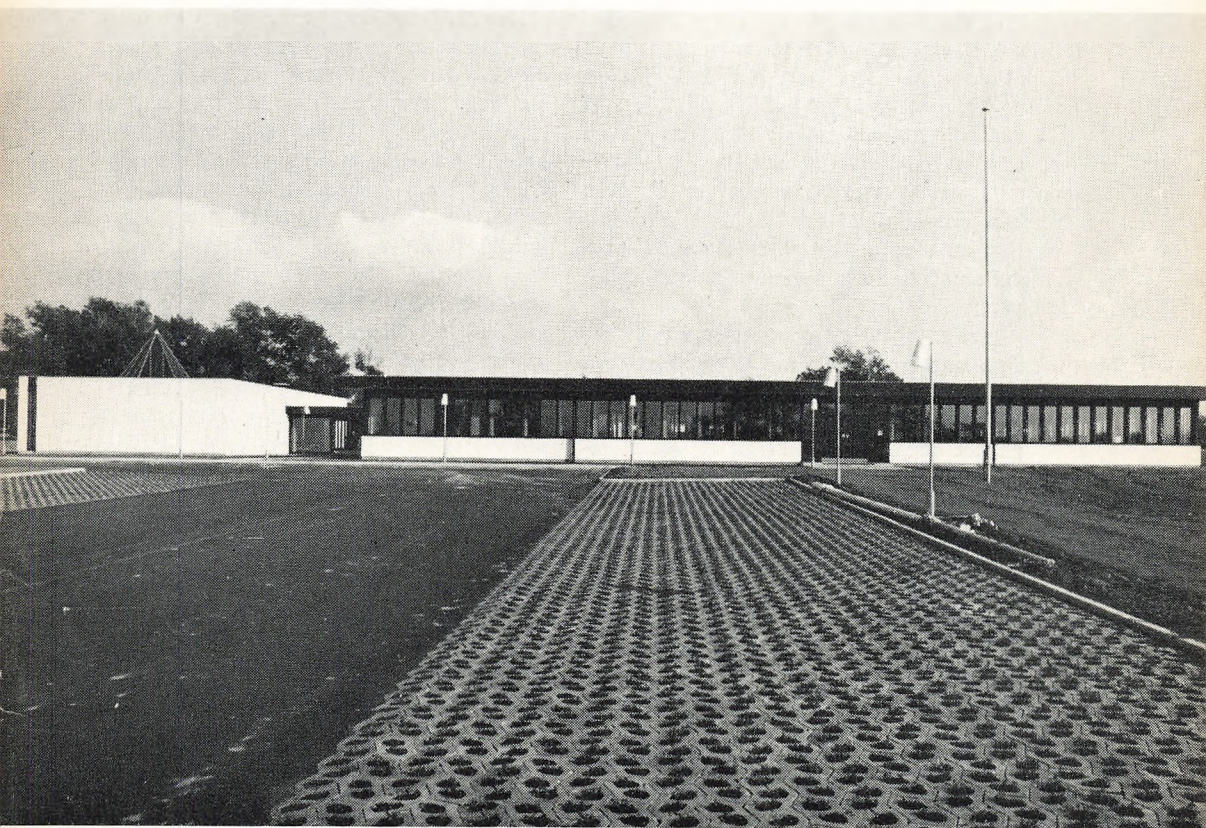
FÅREVEJLE HØJSKOLE

SØLV- SNOREN

60. årgang

Nr. 3 og 4

1970

Dragsholm nye rådhus - opført på Fårevejle højskoles jord. Gennem vinduerne skimtes „Portgård“.

Afskedstale til F. 70

Af lærer Olaf Roesgaard

Kære F. 70!

Når vi i aften skal tage afsked, vil der blive sagt mange pæne ord. Der er feststemning, og vi vil nok finde frem til de pæne ting, vi har at sige om hinanden. At der også er mindre pæne ting at sige, er en selvfølge, men det vil der sikkert ikke blive tænkt meget på i aften, og det er ganske rimeligt, for vi holder fest.

Når I er flyttet ud til de forskellige hospitaler, og når festrusen og vemoden ved afskeden er overstået, vil det være mærkeligt og helt urimeligt, om der ikke for en og anden melder sig spørgsmålet om, hvad I i grunden fik ud af at være på højskole. – Hvad du fik ud af det rent fagligt, vil du have meget let ved selv at kontrollere. Hvad du fik ud af det på andre måder, kan jeg ikke sige meget om. Oplevede du et godt kammeratskab? Fik du nye venner? Fik du dine synspunkter ændret på en del områder? Det kan kun du selv svare på.

Hvad jeg derimod mener at kunne sige noget om, er vor målsætning, som jeg opfatter den. Den rummer selvfølgelig det faglige. Gør vi ikke vort bedste på det område, har vi svigtet vor opgave. Men der hører mere med. Dette „mere“ er ikke uden videre det at give jer fem dejlige måneder. Det afhænger i hvert fald af, hvad man mener med ordet „dejlig“. Vor målsætning er at være med til at fjerne nogle af de skyklapper, som vi går med, fordi det nu engang er naturligt for os. – At få dem fjernet er ikke uden videre behageligt, men det er nyttigt!

„Skyklapper“ er et billedligt udtryk, og nu, hvor de ægte skyklapper er no-

get næsten ukendt, er betydningen måske ikke helt indlysende. Men for tiden har vi af og til her i Fårevejle lejlighed til at se en hest med skyklapper færdes på vejene. Passagererne i den vogn, den trækker, er på lysttur. Hvor munter, mon turen er for hesten? Den *ser sin egen vej* klart og tydeligt, og *andet ser den ikke!* Det er måske lidt kedeligt. Til gengæld slipper den for forskrækkelser. Den bliver ikke skræmt af de mange ting, der rører sig omkring den, for den ser dem ikke. Et par skyklapper er nok i virkeligheden en ganske udmærket foranstaltning – for en hest!

Der findes et ca. 40 år gammelt digt med en bitter satire over en flok mennesker, der bar skyklapper. De befandt sig i et luksustog, der førte dem fra Nordeuropa til Italien. Der var gjort, hvad mennesker kan gøre, for at rejsen skulle blive så behagelig som muligt. Da toget passerede et slumkvarter i det nordlige Italien, blev gardinerne rullet for vinduerne. De fornemme passagerer skulle ikke have deres feststemning ødelagt af et sådant syn. Nogle af dem kunne jo risikere at få et ildebefindende ved det. Det blev altså lykkeligt afværget, og man kunne ganske roligt feste videre, mens man passerede elendigheden.

Sådan en beretning virker ubehageligt, og man kan måske fristes til at sige, at et sådant hensyn til luksuspassagerer virker fordummende. Skyklapper behøver aldeles ikke at virke fordummende. Der fortælles en gammel historie. Hvis jeg husker ret er den om den gamle græske videnskabsmand Arkimedes, der opholdt sig på det nuværende Sicilien, da riget blev invaderet af Romerhæren. Mens hovedstaden var

krigsskueplads, sad videnskabsmanden og syslede med matematiske beregninger. Sandet foran ham var fyldt med tegninger, og da de romerske soldater stormede frem, strakte Arkimedes afværgende hånden frem og sagde: „Træd ikke i mine cirkler!“ – En historie om koncentration, men også om skyklapper. Arkimedes var absolut ikke nogen dumrian. Han var et geni. Men hvor var det dog en snæver verden, han levede i!

Digteren Poul la Cour fortæller i et digt om sin far. Han husker ham som ung, glad og munter – før første verdenskrig, og han husker ham som ældre, knuget og trist af skuffelse over, at noget så grusomt og umenneskeligt kunne ske som skete på Europas slagmarker. Han blev knækket ved at få fjernet sine skyklapper, og hans søn må nu klamre sig til et billede af sine unge, smilende far. „Vi er unge først. Så blir vi trætte. Andet skal ikke ske.“ siger han.

Der er et andet billede, som har prentet sig fast i min bevidsthed. Vi så i vinter på Det kongelige Teater den gode soldat Svejki i omegnen af Stalingrad i snestorm og bidende kulde, sulten og døden nær af udmattelse. Imens sad hans venner i Prag og holdt fest. De sang og morede sig, og det vigtigste samtalemåne var – mad! – god mad og rigeligt af den. Selv om de to ting selvfølgelig foregik langt fra hinanden, sås de på scenen side om side, og netop det fik det til at virke så stærkt – i første øjeblik nærmest afskyeligt, men der var én ting, som ved nærmere eftertanke fik scenen til i det mindste på mig at virke livsbekræftende. Ved siden af festbordet hang på en knag en rundpuld hat, Svejki's hat, som han havde glemt, sidst han var der. Den blev ikke fjernet. Den hang der som en stadig påmindelse til de festende om deres gode ven, som nu levede i usle kår. – De mennesker havde ikke skyklapper på. De så hatten, og de var ganske klar over den barske virkelighed, den mindede dem om. Men de

glædede sig alligevel – glædede sig fuldt og helt over det, der nu var grund til at glæde sig over, og det var en glæde, der ikke kunne forstyrres af erkendelse.

Men det er jo noget, der ikke er foregået i virkeligheden. Kan det lade sig gøre at se verden i al dens grusomhed og alligevel glæde sig? Jeg mener ja – på én betingelse: at vi har tro. Har vi tro på Kristus, behøver vi ikke være bange for nogen erkendelse. Så kan vi glæde os over at være til. Lige gyldigt hvor mange skyklapper der fjernes, vil det ikke knække os.

Mit ønske – skolens ønske for jer og for os selv er da dette, at vi i tro på Ham må se klart på godt og ondt, hvad det vil sige at være menneske, at vi må lære af livet (og ikke kun af de fem højskolemåneder) at se med åbne øjne den verden, vi er sat til at leve i – og glæde os over at være til, ja, måske få andre til at glæde sig over, at vi er til.

Huslig stilling — forberedende undervisning

Fårevejle Sygeplejehøjskole, 4540 Fårevejle St.

1. Vi har ledige pladser til holdet, der begynder 1. febr. og 1. august 1971. Program sendes gerne.
2. Huslig stilling fra 1. aug. ell. 1. febr. med forberedende undervisning for vordende sygeplejersker i fagene dansk, regning, fysik og kemi (100 timer). Løn: 700 kr. pr. måned med kost, logi og undervisning.

Poul Jeppesen,
tlf. (03) 453 nr. 183.

Fotograf Søren Bay

18. juni 1879 — 22. juni 1970

*En mangesidig,
gudbenådet kunstnersjæl*

Sådan har jeg kendt ham livet igennem. —

Disse nådegaver havde han utvivlsomt allerede fået i arvegods, og de var derefter plejede også i hans tidligste barndom.

Han fortalte selv engang, at hans moder i hans tidlige barndom havde bedt for ham om, at han altid ville blive ved at være en god dreng. Dette barndomsminde blev senere livsbestemmende for ham såvel i hans gudsforhold som i livets medmenneskelige forhold.

At han også som voksen blev en beskeden, men alligevel en målbevidst personlighed, var utvivlsomt også en lykkelig arv fra hans barndomshjem.

Hans dybt prægede sans såvel for musikalsk som for bildende kunst var også noget af hans arvegods fra hans barndom.

I en lille sangbog for de unge, som hans fader udgav, har vi et typisk fotografi, hvor Søren spiller første violin i

årene omkring århundredskiftet sammen med sine yngre søstre Helga, Tine og Valborg, der spiller guitar, og hans yngre broder, Viggo, der spiller citar. — Dette kastede festglans over mange kristne møder på hjemegnen dengang.

Hans tonekunst blev endnu mere kendt, da han senere sammen med Karen selv stiftede hjem på „Solbakken“ i Asnæs, hvor så Synnøve blev den førstefødte.

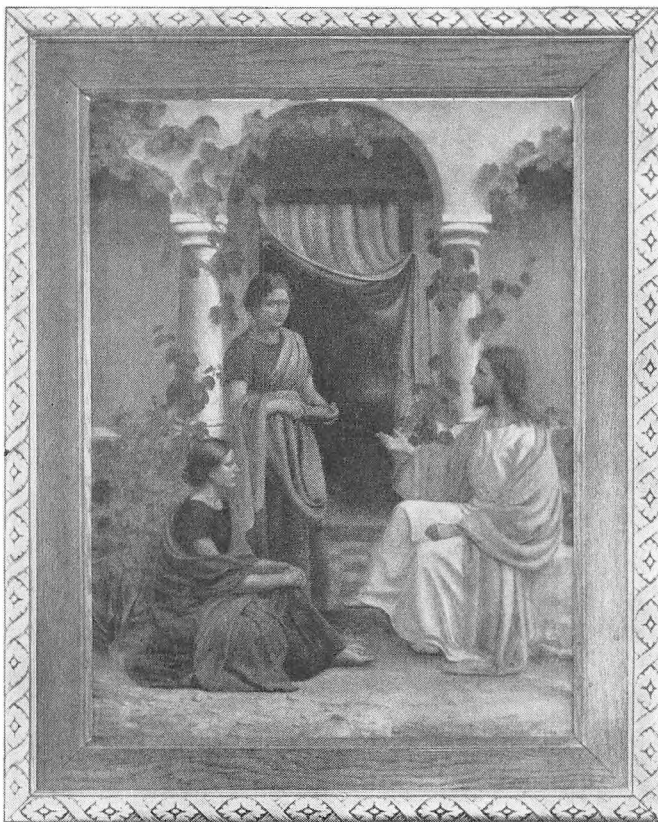
Her blev strengemusikken suppleret med det hornmusik-orkester, som derefter gennem mange år kom til at præge og festliggøre kristne møder og stævner i en vid omegn for os, som oplevede det.

Søren Bays medfødte sans for bildende kunst førte vist nok i sin tid til visse ungdomsdrømme om at komme på Kunstakademiet, men gennem det praktiske livs kår blev det i stedet for hans kunstnerisk udstyrede fotografiske atelier „Solbakken“ i Asnæs, der fremefter blev domicil for hans manddomsgerning.

Såvel gennem hans valg af fotografiske motiver som ved hans omhu for at levendegøre motiverne gennem sine gengivelser, har han skænket efterverdenen

Lammefjordsbilledet – malet af Søren Bay.

S. Bay.
Maleri 1904.

en rigdom af tidstypiske kulturbilleder fra Odsherred – ja langt videre omkring fra.

Et udvalg heraf findes på Hjemstavns museet i Høve. – Der findes også en båndoptagelse af sangen „Der var en negerlave, som var Jesu Kristi ven...“ indsunget af fotograf Bay.

Fårevejle Højskole står i en dobbelt taknemlighedsgæld til Søren Bay.

1. Som den beskedne dirigenttype, han var, omgav han sig med en kreds af musikere, som også gerne gennem deres musik ville underbygge det kristne vidnesbyrd såvel ved højskolens indendørs møder som ved friluftstævnerne. – Et uforglemmeligt indtryk heraf gemmer jeg helt fra højskolens første åbningsmøde den 3. november 1907.

2. Fårevejle Højskoles foredragssal er prydet med to af Søren Bays malerier:

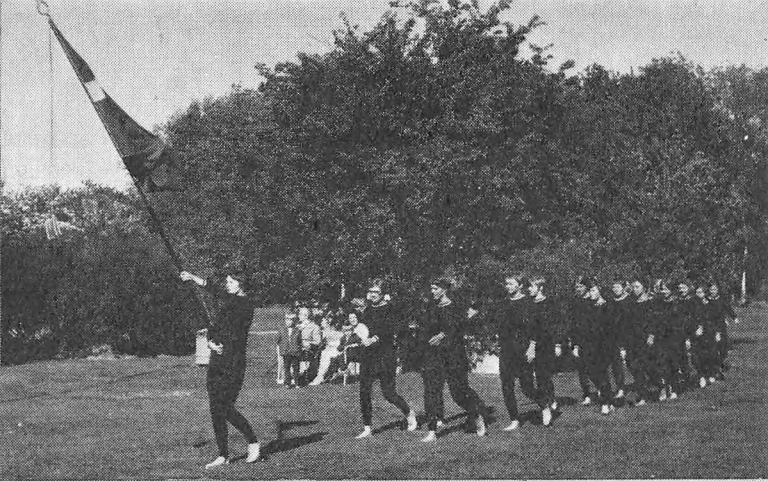
– Det store historiske maleri „Lammefjorden 1850“ påkalder opmærksomheden, så snart man træder ind ad døren.

– På salens modsatte endevæg hænger Bay's gengivelse af maleriet „Jesus hos Martha og Marie i Bethania“. – Til dette billede var Bays yngste søster, Valborg, tillige med Ingeborg Larsen, Asnæs, de kvindelige modeller. – Nærmere herom vil vistnok kunne findes i Fårevejle Højskoles historie.

Æret være gode minder om Karen og Søren Bay og om deres hjem på „Solbakken“.

Guds fred.

Vald. Olsen.

Ved elevstævnet den 31. maj var mødt omkring 200 gamle elever og venner af skolen. Blandt deltagerne var der én fra 1908 og 11 fra 1920, der kunne holde 50 års jubilæum. (Se billedet og navnene.)

Elevfesten var anlagt som mindededag for genforeningen 1920 og Danmarks befrielse for 25 år siden. Forstander Møller, Hammerum, havde som emne for sin tale: „Genforeningen, dens forudsætninger og dens konsekvenser for fremtiden“. Forstander Møller, der var tysk soldat under 1. verdenskrig, gav et livligt og engageret causeri om grænselandet med mange personlige træk. Han trak den historiske linje op og stillede bl. a. det spørgsmål, om dansk kultur

kan bestå i fællesmarkedet. Svaret blev et ja med henvisning til Sønderjylland, der formåede at bevare det danske særpræg, trods 56 års fremmedherredømme.

Ved elevforeningens generalforsamling blev der ført en livlig forhandling, der væsentlig drejede sig om „Sølvsnoren“. Lærer Roesgaard fremlagde regnskabet (se forrige nr. af „Sølvsnoren“) og oplyste, at kun ca. 500 af 1150 medlemmer betaler kontingent. Det blev vedtaget ikke at slette medlemmer, der ikke har betalt, men at sende en opkrævning. En sådan opkrævning kan ventes til alle ikke-betalende medlemmer engang i efteråret.

Ida Andreassen, Århus amts sygeplejeskole, blev nyvalgt til bestyrelsen.

Eleverne gav under fru Jytte Larsens ledelse en fin gymnastikopvisning, og aftenfesten blev en meget smuk oplevelse med Midtjællands kor og orkester under ledelse af seminarielektor Aksel Svitzer og organist Krarup, Haslev.

Kaj Hansen – nu 74 år – har som sædvanlig været vores sommergæst. Vi bringer den hyldestsang, som eleverne indledede hans fødselsdagsfest med. Næste år kan vi forhåbentlig fejre den store 75 års dag.

Det lille forårshold fandt fint sammen, og afskedsfesten blev derfor også en god og værdifuld afslutning. Lærer Roesgaard bragte skolens hilsen (se denne), og flere elever tog ordet for at udtrykke, hvad opholdet havde betydet for dem. Holdet gav skolen et fint solur, som nu har fået sin plads i haven. Vi bringer endnu en gang en stor tak for denne smukke gave.

I sommerferien har håndværkerne

50 års jubilæarerne på side 31 er:

Marie Jørgensen, f. Jørgensen, Helsingør.

Willi Olsen, f. Petersen, Stenmagle.

Johanne Hansen, f. Jensen, Hallebyore.

Maren Hansen, f. Madsen, Hedensted.

Kristine Christiansen, f. Furbo, Stenmagle.

Sigrid Olsen, Hørve.

Agnete Brakner, Nåby.

Edith Ibsen, f. Olsen, Bornholm.

Karen Annine Jensen, Ll. Skensved.

Kamilla Grønbæk, f. Petersen, Jersie Strand.

Ingeborg Lund, f. Hansen, København.

I midten Valdemar Olsen med 50 års jubilæarerne.

været i gang, og resultatet er blevet et nyt gulv i øvelsesstuen, i forstanderkon-toret, og „Bregentved“ er kommet i fi-neste stand.

I slutningen af ferien deltog nogle af lærerne i sygeplejehøjskolernes årsmø-de på Børkop højskole. Det var rart og inspirerende at se indenfor hos vore gode kolleger i Børkop.

Søndag den 2. august modtog vi E. 70, som er på 62 elever. Til at sørge for de-res materielle velbefindende har vi anta-get hovmester Ove Noer, Frederikssund. Lærerstaben er den samme som på for-årsholdet.

Ved velkomstfesten onsdag den 12. august talte sognepræst Georg Thaarup, hvis tale vi bringer i dette nummer. Det blev en meget givende aften.

Det er også lykkedes os at få dyg-tige talere til de møder og stævner, vi indbyder til i vinterens løb, og vi håber, at vore venner fremdeles vil stå bag skolen ved at møde frem.

P.J.

Kaj Hansens fødselsdagsfest

*Nu alt omkring er lyst og grønt,
og skolen ligger kønt,
vi fejre vil vor fødselar,
som hvert år til skolen ta'r –
til alle de små piger,
der alle til ham siger:
„Velkommen, Kaj, igen i år.
Vi håber, du en dejlig tid her får,
og vi håber, du dig mere kan,
så du har det bedst af alle i det
danske land!“*

*For som gæst på skolen man har det
mægtig rart.*

Det er klart!

*Din fødselsdag vi fejre vil
med sang og skuespil –
med flag – kakao og „bolde“,
dét kalder vi at solde!
I morgen du i haven må –
og du nok en stol skal få,
hvori du dig kan hvile
og solen til dig smile,
som den til dig sige ville:
„Nyd de skønne, milde
sommerdage,
mens de endnu er tilbage!“*

*Vor hædersgæst vi hylde må
og håbe, han må få
en rigtig god og dejlig dag,
hvor han i ro og mag
kan nyde vor kommers,
men nu vil jeg slutte med et enkelt
lille vers:*

*For Kaj vi nu synge vil,
og alle skal med dertil,
„Han har fødsels-, han har fødsels-
han har fødselsdag i da“,
og herefter han et rigtigt højt hurra
skal ha'!*
HURRA!!

Også i år havde vi den glæde at have Kaj Hansen på ferie, og vi fejrede hans fødselsdag med manér. Kaj har bedt om, at der må komme en hilsen i „Sølvsnoren“ til alle gamle og nuværende elever og enhver, der har været god imod ham under opholdet på Fårevejle Højskole. Det gør vi hermed og håber ,at Kaj kan komme igen til næste år.

HØJSKOLENS HISTORIE

Vald. Olsen

*Faarevejle Højskoles
Historie
1907-1970
med originale bilag*

..... Bind

19..... - 19.....

Blad - Blad

Deponeret
i
Rigsarkivet,
Rigsdagsgaarden, København
1970

Efter anmodning fra Rigsarkivet i København om at skrive Fårevejle Højskoles historie har jeg i nogle måneder lejlighedsvis arbejdet dermed, og på baggrund af min tilknytning til skolen siden dens oprettelse i 1907 har jeg også meget bilagsmateriale at bygge på.

Dette blev yderligere forøget, da højskolens første forstander, J. Andreasen,

før sin død i 1953 havde aftalt med sine arvinger, at hele hans arkiv vedrørende højskolens opførelse og hans forstanderperiode skulle sendes til mig efter hans død.

På grundlag heraf har jeg derefter påbegyndt en kronologisk, kontinuerlig fremstilling om højskolens oprettelse og om de efterfølgende tidsperioder op til nutiden.

Denne fremstilling skulle gerne være så udførlig og historisk korrekt som muligt.

Jeg indbyder derfor herved alle højskolens tidligere elever, og andre af højskolens venner, til at låne mig, hvad I eventuelt har liggende af skriftligt eller trykt materiale og typiske billeder herom. – Dette vil da enten indgå som bilag til Rigsarkivet eller blive returneret efter endt afbenyttelse, *hvis I ved indsendelsen skriftligt anmoder om at få det tilbagesendt.*

Hvad jeg er ude efter er selvfølgelig især breve – også fra vandremapperne, men husk at notere på disse, hvilket elevhold brevene hidrører fra.

Ligeledes vil jeg være taknemlig for at få ethvert nummer af „Sølvsnoren“ for årene fra 1908 til 1945, som I ikke selv vil vedblive at opbevare.

Men lad mig hurtigst muligt høre fra jer, – husk, at min alder pålægger mig en vis forpligtelse til ikke at opsætte til i morgen, hvad vi kan nå i dag. – Guds fred. – Tak for alle årene.

Jeres gamle ven
Vald. Olsen.

NB: I højskolens første år benyttede vi en sangbog, som forstander Andreasen selv havde udgivet. – Den hed „Guldhorn“. – Kan nogen låne mig et eksemplar af den? V.O.

AT BLIVE HJEMME I LIVET

Af pastor Georg Thaarup, Asnæs

Allerede H. C. Andersen fortalte om menneskets fremmedgørelse i livet. Om dette, at der ikke rigtig er sammenhæng og mening og faste værdier i tilværelsen, og der er ikke rigtig noget ved samfundet, sådan som det er.

I eventyret Snedronningen fortæller han, at Djævelen gør et spejl, som får alting til at se helt fordrejet ud. Det, der er godt og smukt, bliver ondt og grimt, og det muntre er da til at græde over. Hvad der ikke duede trådte ret frem som værd at tragte efter, men det man hidtil havde stolet på og fundet værdifuldt, det var dog ingen ting værd og måtte kastes bort. Ja, de smukkeste landskaber blev som kogt spinat at se på. „Det var et udmærket morsomt spejl“.

Alle små djævle løb omkring med spejlet, så der ikke var det land eller det menneske, der ikke blev fordrejet deri. Nu ville de flyve op mod himlen for at gøre nar ad Vorherre, og de lo og grinede, så morsom var ideen, og jo højere de fløj, desto mere skrupgrinede de, så at de tabte spejlet, der faldt ned på jorden og knustes i ti tusind millioner og endnu flere stumper og splinter. Og alle folk, der fik en splint i øjet, syntes, at alting så omvendt ud, og det gode var skidt, og det skidte var godt nok. Og glarmestrene satte spejlglas i vinduesruderne, så når nogen så ud på verden gennem deres ruder, da så alt smukt så ækelt ud, og alt, hvad der var stygt, det måtte man endelig stræbe efter.

De to børn, Gerda og Kaj, krøb ofte ud af deres tagvinduer og sad ved de små kasser, hvor der var plantet roser, og det var altsammen så vidunderligt og fortroligt. Og Gerda sang noget om „roser, der vokse i dale, dér får vi vor Jesus i tale“.

Bedstemor fortalte bibelhistorie, og Gerda hentede billedbogen med alle dejlige billeder i. Jo, der var vidunderligt og hjemligt. Men just som de sad under roserne en dag, siger Kaj: „Av! det stak mig i hjertet, og nu fik jeg noget i øjet“. Så havde også han fået sådan en troldsplint i øjet, og den, der fik det, på ham blev hjertet som is. „Jeg tror, det er borte“, sagde han, – men det var ikke borte. Alt det, som før duede, hvor var det dog slet ingen ting værd! Roserne var ormstukne og skæve, ret så stygge. Kom Gerda med billedbogen, vrissede han, at den var for pattebørn. Fortalte bedstemor bibelhistorie, kom Kaj med et „men“, og gjorde nar ad hende.

En dag bandt Kaj sin slæde bag i Snedronningens kane, og tju gik det hen over jorden og husch op i luften. Da blev Kaj bange og vidste i sin angst ikke andet at gøre end at bede sit Fadervor, men ak, da han ville bede Fadervor, kunne han ikke huske andet end den store tabel. Så måtte han følge med til Snedronningens slot, hvor alting var is, og alle havde hjerter af is.

For nu at gøre den lange historie kort: Gerda søgte efter ham og fandt ham, og da han mærkede hendes varme kærlighed, græd han, så troldsplinten trillede ud af hans øje, og han sagde: „Hvor er her koldt, hvor er her stort og tomt“. Så fulgtes de ad hjem til det, de var hjemmevante i og fortrolige med, og bedstemor sad i Guds klare solskin og læste højt af Bibelen.

Sådan fortæller altså H. C. Andersen om, hvordan mennesket kan blive fremmed for sit eget liv, så man ikke føler sig hjemme og tryk i noget.

Jesus har fortalt noget af det samme i lignelsen om den fortabte søn, der fandt, at der måtte være bedre alle an-

dre steder end der, hvor han var i sit hjem med en far og en bror. Det vante, det han ellers var opdraget i og levede af, det duede ikke. Der var bedre i andre kulturer, i andre miljøer, andre religioner, andre samfund, andre stoffer.

Vi kunne såmænd gerne sige, at det er ungdomsoprøret, der er fortalt om. Hvor man tager afsked med alt det kendte, alle hidtil gældende værdier og bryder broerne af, skønt vi ellers lever i „det bedste af alle hidtil sete samfund“. Men den fremmedgjorte oprører mener, at der må være bedre alle andre vegne, – og bryder op.

Men ingen kan nok holde ud kun at være fremmed i livet. Lykkes det ikke at blive hjemme, at finde værdier, så er oprøret mislykket, så forbliver hjertet is. Det er risikabelt at gøre oprør for oprørets skyld. Da kan man gerne forblive en fremmed i livet, sysle sin tid hen uden ansvar, ikke ville kende „de besværlige ord“, som Nis Petersen siger: Ansvar, pligt og offer.

Jeg tror, det bliver en hård opvågnen for mange oprørere, når de opdager, at de slet ikke kunne skabe nogen tryghed eller fred eller kærlighed, bare det gamle kradsede af. Man leger sig ikke til en fremtid. Og de, der ikke vil vide af erfaring og værdier, ikke vil tænke meget, arbejde meget og læse meget med megen omtanke, kan gå hen og blive samfundets tabere. Mon ikke der i dag er et lille mindretal af ungdommen, som tilslutter sig oprøret, der ved langt mindre om fremtiden, end det store flertal af unge, som i tavshed uddanner sig godt og på mange måder, og som ikke er ængstelige for med kritisk eftertanke, at beholde de erfaringer, der er værdifulde fra det gamle samfund. For der er jo erfaringer at beholde og bygge på. Når oprøret er ovre, og troldsplinten triller af øjet, bliver man hjemme gennem de værdier, man turde vurdere og beholde.

Derfor er det også vigtigt, at nogen

stædigt vil fremholde værdierne i en tid, der forkaster alt. Det er vigtigt, at der er mennesker og steder, som nu denne skole, der står for noget, for et livssyn, for en mening om mennesket, og som vil lære de unge at vurdere og beholde, at blive hjemme i livet, at gå med vågne sanser gennem livet og vedkende sig de besværlige ord: ansvar, pligt og offer. Hvad betyder det ikke for mennesker, for de unge, eller for en egn, at sådanne steder findes, som vil gøre mennesker hjemmевante og fortrolige i livet?

Møder og stævner på F. H. vinteren 1970/71

Tisdag den 29. september kl. 20: Holbækegnens mødeudvalg for samtlige Indre Missions høj- og efterskoler indbyder til stævne, hvor forstander Lindskov Rasmussen, Tommerup, taler.

Onsdag den 14. oktober kl. 20: Taler bekendtgøres senere.

Onsdag den 11. november kl. 20: Professor, dr. theol. Regin Prenter, Aarhus, taler.

Onsdag den 2. december kl. 20: Adventsmøde. Forfatteren, pastor Erik Rostbøl taler.

Onsdag den 10. februar 1971 kl. 20: Velkomstfest med overlæge, dr. med. B. Heiberg, Holbæk, som taler.

Alle er velkomne!

FÅREVEJLE HØJSKOLE

SYGEPLEJEHØJSKOLE

Redaktør:

Forstander Poul Jeppesen,

Fårevejle Højskole,

4540 Fårevejle st.

Tryk: Sjællands Tidende, Holbæk
